

POWER-DESIGN

Hjælp! – vi har kræft

Om det kræftsyge samfund

Birgit Lynge

2012

Hjælp! – vi har kræft

Om det kræftsyge samfund

Jeg flyver hen over Los Angeles i en højde, hvorfra jeg lige akkurat kan se byen i sin enorme udbredelse. Hvor er den stor, tænker jeg, og hvor er det en vidunderlig beliggenhed med havets kyststrækning op til og med bjergene bag ved.

Mit ønske er nu at se det hele lidt tættere på, zoome ind på jeg kan se denne så berømte verdensby endnu tydeligere. Men her forsvinder billedet helt...

Det var alt sammen en drøm, som blev givet mig natten efter, at jeg havde set Peter Russells film, "The Global Brain – The Human Earth".

Filmen havde gjort et uudsletteligt indtryk på mig, og sikkert fordi jeg med denne film blev bevidst om sagens alvor i, at uanset menneskets forurenende handlinger over for Jorden, så har Jorden en slags evne til at regenerere og genoprette sin balance.

Men billedet af Los Angeles set i fugleperspektiv, det blev siddende, som var det malet på min nethinde. Billedet skifter nu mellem at være Los Angeles til at være en kræftcelle set i mikroskop. De to billeder er så ens i udseende, at man vanskeligt kan se forskel på dem.

Den fælles sammenhængskraft

Og hvad kendetegner så disse to billeder?

- De mangler begge et centrum. De er begge vildt-voksende. De er uden geometrisk systematik. De er blåsorte. De er som revet op og kastet rundt igen og igen i en dødsens alvorlig slåskamp. Al tænkelig balance i helheden er ødelagt.

Urgh!

Al behag og beundring for Los Angeles er slettet med ét... Billedet skifter over til et nyere bysamfund, som jeg får at vide er et luftfoto af et bysamfund i Danmark. Det er bygget som efter en gammel hestevogns hjul med hjulnav i midten – omdrejningspunktet – og egerne strålende ud derfra som bærende kommunikationslinjer med sammenhængskraft.

Huha – det giver ro. Centreringen, samhørigheden, fællesskabet, bevægeligheden... Alle disse ord og begreber associerer jeg til, da det sidste landsbybillede har taget over og bliver stående i min bevidsthed.

Det føles, som at vågne efter et mareridt, svedig, angst, skræmt og nu lettet over, at det kun var en drøm.

Men er det nu kun en drøm? – Hvordan ser virkelighedens verden ud?

Virkelighedens kollektive fald

Vi kastes omkring, falder, slår os voldsomt, forsøger at rejse os trods en brækket legemsdel, mister orientering og retning, bliver bange, føler os magtesløse.

Vi får hjælp, kommer på skadestuen, venter i fortvivlelse sammen med de mange andre på den hjælp, vi har behøvet. – Ligegyldighed tager gradvist over, og vreden passiveres. Nu kan det også være lige meget. Jeg kan alligevel ikke gøre noget... alene.

De fleste af livets skrammer og større skader – sår - overkommer vi dog og kommer igen på fode efter dem. Vi rejser os efter faldet, sunder os, finder os selv på ny ved hjælp af kærlige menneskers hænder og bønner. Nu skal skaden og såret, ubalancen og årsagen dertil, blot efterbehandles og heles, så det ikke sætter sig som lænker om mine ben.

- Men hvad med de mange andre faldne...

Jeg ser, at der rundt om mig sker lignende hændelser, og der sker endog så mange af dem, at resultatet herfra er en kollektiv ligegyldighed. I bedste fald rejser der sig en vrede fra det indre, der, som Moder Jord og vores "indre moder", altid vil søge at opretholde sin balance for derefter, energimæssigt, at bevæge sig imod lyset og kærligheden.

Enhver er ladt i stikken. Årsagen til falder er der stadig, og hvor kommer den fra? Hvor hører den til? hvem tager sig af den?

Menneskehedens og samfundets centrum

Det ER en gyser, at vi som individer og som samfund mangler centrering. At vi mangler den midte, hvorfra vi er os selv. At vi mangler et overordnet (åndeligt) centrum, hvorudfra vi ser på andre mennesker og rækker ud efter andre mennesker. At vi mangler det kollektive centrum, som bevidsthedsmæssigt er større end egoet og egoerne tilsammen. At vi mangler det centrum som er summen af sjælens talenter: kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, tillid, hjælpsomhed og selvkontrol.

Den tilstand findes endog i orkanens øje. Den tager over, når vi længe nok fjerner os fra det, som kaster os omkuld. Det selvopbyggelige tager da over før eller siden. Vi drages af det, som planter der søger imod lyset med så stor kraft, at de bryder gennem selv den hårdeste asfalt.

Los Angeles – englens by – kan måske ikke reddes. Den ser ud til at have mistet al sund struktur, grokraft derudfra og sammenhængskraft. Den har for længst mistet sit centrum. Angsten for kriminalitet og for jordskælv er måske den eneste samlende faktor. Egoer kæmper isoleret eller i enheder mod andre egoer. The smog gemmer udsynet til den smukke natur, som dette "bofællesskab" af en by er placeret i men adskilt fra.

Kirke – konge – kultur

Den danske købstad Roskilde – med de gamle kongers hvilested i kirken, med "de tvende tårne" og med vikingeskibene ved fjordens vig, den by har både kirke, konge og kultur. Fortiden er respekteret som den

bærende kraft sammen med åndeligheden. Kulturen har nu noget at bygge videre på. Man mødes i og med det hele for at ære Gud. Alt er samlet i og omkring centrum, der i en omsorgsopgave, i kærlighed, forsøger at omfatte alt og alle.

Men lykkes det? Vil det lykkes fremover?

Prøvelserne vil altid dukke op og hjælpe til at opretholde balancen i og omkring et givent centrum, som i kærlighed omfatter os alle. I min optik og bevidsthed kan dette centrum kun opretholdes i en bevidsthedsmæssig ophøjet tilstand, hvor de klare person- og organismegrænser respekteres, for derigennem at transpareres.

Det drejer sig om respekten for den enkelte, respekten for grænserne og respekten for vækst i kærlighed – vækst for og gennem kærlighed, for ”størst af dem alle er kærligheden”.

Venteværelset og dommen

De venter i venteværelset. De venter på at ”få besked” og ”få behandling”. De har alle fået det første sværdslag gennem solar plexus af ordene, der blev sagt til dem hver især af en slags dommer: lægen. Ordene er sammenfattet i et samlende lukket univers: ”Du har kræft”.

Der befinder sig flere ”lukkede universer” i samme venteværelse. Der befinder sig flere mennesker med den samme dom. De danner en slags helhed ud fra deres bevidsthed, men netop sådan og her mangler det omfattende centrum, der kommer fra noget så ”stort” og ”mageløst”, at det samler og rummer alle disse enheder – alle disse mennesker i krop, sjæl og ånd. Og de søger det alle. For som planten bryder asfalten for at komme ud i lyset, er disse fælles skæbner just i gang med at søge lyset hver og én. De er i gang med at bryde igennem nåleøjet - kræften. Bryde igennem og ud af det syge i dem selv, på hospitalerne, i samfundet.

Et lysende folketing

Da lys er lys og fra samme kilde, vil disse skæbner mødes i et for dem nyt fællesskab: Troen – håbet – kærligheden eller lyset: det som giver næring for at se og indse, forstå og handle ud fra denne faste forståelse, opnået gennem et smerteligt sår: kræften.

Jeg ser for mig, at der iblandt de mange kræftramte ”udklækkes” en slags elite med langt klarere bevidsthed om vækst, tro og helbredelse, end de fleste mennesker har. En elite med erfaret viden om, hvor vigtig et kollektivt centrum og en sammenhængskraft større end det menneskeskabte er. – Men hvordan får vi den?

Jeg ser for mig et nyt ”folketing”, der bærer en kollektiv indsigt frem, angående hvad vi nødvendigvis skal række ud efter og handle efter, for at Los Angeles-effekten (kræften) ikke får større tag i hele samfundet, end den allerede har, men at Roskilde-effekten tager over.

Kræft har ramt hele vores samfund, og de personer, der repræsenterer samfundets sygdom, er også de bedste til at danne en tænketank og vejlede helheden i en kursændring for en naturtro og sund vækst... når først de er kommet helet og hel igennem nåleøjet.

Så hør dem dog!

Lad ikke deres smertelige erfaring være spildt.

Birgit Lyng

Helgenæs

7. marts 2012